

РЕШЕНИЕ

№ 35195

гр. София, 14.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **665** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.11, представлявано от управителя Н. Дяволска-К., чрез адв.Г. А., срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221123003025-091-001 от 05.01.2024г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-С., в частите, в които е изменен и потвърден с Решение №761/03.06.2024г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) при ЦУ на НАП.

В жалбата си до съда „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД поддържа, че РА е незаконосъобразен и необоснован, в частта относно установените резултати за ДДС. Излага доводи за нарушение на основни принципи на счетоводството и на ЗДДС относно данъчното събитие и данъчната основа при сделки с имоти (чл.25, чл.26, чл.130 ЗДДС). Твърди, че са нарушени основни принципи на административния процес, като обективност и съразмерност. Възразява, че приходните органи не са анализирали представени с възражението нови доказателства и неправилно са приели, че представените частни документи са без достоверна дата по смисъла на чл.181 ГПК. Прави и възразение за изтекла погасителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК за задълженията, възникнали преди 22.05.2018г. Моли съда да отмени оспорения акт и да му бъдат присъдени направените по делото разноски

Ответникът- Директорът на ДОДОП [населено място], чрез процесуалният си представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Поддържа изцяло мотивите, изложени в РА и потвърждаващото го решение. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Настоящото производство се провежда, след като с Решение по адм.д.№665/2025г. Върховният административен съд (ВАС) е отменил изцяло Решение №20947 от 18.06.2025г., постановено по адм.д.№7766/2024г. на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. В отменителното решение съдът е дал задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, съгласно чл.226 АПК, а именно: да се изяснят спорните въпроси, да се разпредели доказателствената тежест, да се обсъдят всички приобщени доказателства, включително заключението на съдебно-счетоводната експертиза (ССЕ), и да изложи мотиви по всички спорни въпроси, включително наличието на основания за ревизия по особения ред, начина на формиране на задълженията и правилността на техния размер.

След преценка на събраните доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №22221123003025-020-001 от 23.05.2023г. връчена по електронен път на 29.05.2023г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-849/31.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД за установяване на задължения на дружеството за данък върху добавена стойност /ДДС/ по ЗДДС за данъчни периоди от 01.12.2017г. до 31.12.2021г. и за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2017г. до 31.12.2021г.

Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221123003025-020-002/10.07.2023г., №Р-22221123003025-020-003/24.08.2023г., №Р-22221123003025-020-004/25.09.2023г. и №Р-22221123003025-020-005/31.10.2023г. е разширен обхватът на ревизията, в който е включено установяването на задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2022г. до 31.12.2022г. и за ДДС за периодите от 01.01.2022г. до 30.04.2023г.

Определен е краен срок за приключване на производството до 27.10.2023г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД /№Р-22221123003025-092-001/14.11.2023г., връчен на 02.12.2023г., срещу констатациите на който е подадено писмено възражение. Същото е прието за процесуално допустимо, но по същество е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221123003025-091-001/05.01.2024г., издаден от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., връчен на 16.01.2024г. по електронен път. С оспорения РА са установени задължения за данък върху добавена стойност по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периоди м.12.2017г., м.03.2018г., м.04.2018г., от м.08.2018г. до м.11.2018г., м.02.2019г., м.01.2020г., м.06.2020г., от м.09.2021г. до м.02.2022г., м.05.2022г., м.06.2022г., м.10.2022г., м.11.2022г., м.01.2023г. и м.04.2023г. в размер на 62 875,54 лв. и лихви в размер на 19 202,26лв., общо в размер на 82077,80лв., както и за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 01.01.2017г. до 31.12.2022г. в размер на 80486,81лв. и лихви в размер на 31728,65 лв.

Ревизията е извършена по реда на чл.122 ДОПК, като органите по приходите са приели, че са налице основанията по чл.122, ал.1, т.4 и т.7 от ДОПК.

С Решение №761/03.06.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“–С., издаденият на жалбоподателя Ревизионен акт е:

-отменен изцяло в частта на установените задължения по ЗКПО, ведно със съответните лихви за забава, както и в частта на установените задължения по ЗДДС за м.01.2023г. за главница -3111,67 лв.

-изменен, като: установеният с РА резултат по ЗДДС за данъчен период м.03.2018г., от ДДС за

вносяне в размер на 1529,29лв. е определен на ДДС за вносяне в размер на 570,90лв./ разлика намаление 958,39лв./, ведно с лихви за забава в размер на 23,85лв /разлика намаление 579,59 лв./, а за данъчен период м.10.2018г., от ДДС за вносяне в размер на 11762,00лв. е определен на ДДС за вносяне в размер на 11329,33лв./разлика намаление 432,67лв./, ведно с лихви за забава в размер на 6177,89 лв. /разлика намаление 235,94лв./

-потвърден в частта за резултата по ЗДДС за данъчни периоди - м.12.2017г., м.04.2018г., м.08.2018г., м.09.2018г., м.11.2018г., м.02.2019г., м.03.2019г., м.01.2020г., м.06.2020г., от м.09.2021г., до м.02.2022г. м.05.2022г., м.06.2022г., м.10.2022г., м.11.2022г., и м.04.2023г., ведно с начислените лихви за забава върху главниците, както за начислени лихви за забава в общ размер на 1491,18 лева за м.09.2020г., м.10.2020г., м.01.2021г., м.04.2021, м.04,2022г., м. 07.2022г., м.12.2022г., м.01.2023г. и м.03.2023г.

Доколкото процесният РА е оспорен досежну установените задължения по ДДС и съответните лихви върху главниците, а не е атакуван в частта досежно определените задължения за лихви за забавени плащания, съдът приема, че обжалваният интерес възлиза на 75268,36 лева / 82 077,80лв. минус 3111,67лв., минус 958,39лв., минус 579,59 лв., минус 432,67 лв., минус 235,94 лв., минус 1491,18 лв./

Основните констатации на приходните органи, въз основа на които са определени задълженията, са за недекларирани продажби на недвижими имоти (апартаменти, гаражи, паркоместа) и непризнато право на приспадане на данъчен кредит.

Установено е, че дружеството, чийто предмет на дейност е строителство на сгради, е извършвало продажби на имоти, като плащанията по тях са постъпвали по лични банкови сметки на управителя Н. Дяволска-К. или свързани с нея лица, без за пълния размер на получените суми да са издавани данъчни фактури. Констатирано е и неправомерно упражнено право на данъчен кредит по дублирани фактури, по фактури, включени в дневниците за покупки след изтичане на 12-месечния срок по чл. 72, ал. 1 ЗДДС, както и по фактури, издадени на друг получател.

В хода на съдебното производство по адм.д.№7766/2024г. на АССГ са приети като доказателства документите от административната преписка. В хода на същото производство е прието заключение по съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), неоспорено от страните. Приети са и допълнителни писмени доказателства, представени от жалбоподателя в открито съдебно заседание.

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред, поради което същата е допустима.

При извършване на задължителната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок.

Съдът намира, че оспореният /РА/ е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.118, ал.2 от ДОПК във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от ЗНАП и чл.119, ал.2 от ДОПК. Заповедите в хода на производството са издадени от оправомощени лица. Компетентността на органа, подписал заповедите и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена.

Спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения, такива които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл.120, ал.2 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част

от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл.120, ал.2 от ДОПК, представляват мотиви и на РА. Изложените подробни мотиви на ревизиращите органи, обосновават изводите им относно установените задължения за данък по Закона за данък върху добавената стойност и определените лихви за забава.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл.113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от надлежна страна срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, съдът я намира за частично основателна.

По наличието на основания за ревизия по чл. 122 ДОПК.

Съгласно константната практика на ВАС, при ревизия, извършена по особения ред на чл.122 ДОПК, в тежест на приходния орган е да докаже наличието на предпоставките по чл.122, ал.1 ДОПК. Едва при доказани от органа основания, се прилага оборимата презумпция за вярност на фактическите констатации в РА по чл. 124, ал. 2 ДОПК, като в тежест на ревизираното лице е да ги опровергае.

В случая, съдът намира, че приходният орган е обосновал наличието на основания по чл.122, ал. 1, т. 4 и т. 7 ДОПК

Основанието по т.4 (липса или непредставяне на счетоводна отчетност или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на данъчната основа) е доказано. От събраните доказателства, включително протоколи от ревизията и извлечения от банкови сметки, се установява, че значителна част от приходите от продажби на имоти не са осчетоводени, тъй като плащанията са постъпвали по лични сметки на управителя, а издадените фактури не отразяват пълния размер на договорените и платени суми.

По делото са налични предварителен договор от 09.11.2021г., сключен с В. Б. М. за продажба на подземен гараж №25 в [населено място], [улица] за сумата от 9 000,00евро с ДДС. Уговорено е, че плащането следва да се извърши по банкова сметка /[банкова сметка]/ на „А. ГТ“ в „Райфайзенбанк“ ЕАД. С приложение №1/09.11.2021г. са договорени допълнителни условия, а с анекс от 10.11.2021г. цената на гаража е определена на 18000,00 евро. Посочено е, че сума в размер на 2 000,00евро, представляваща „стоп капаро“ е платена на 03.11.2021г., като е предвидено в деня на подписване на договора да се платят още 7000,00евро в брой с приходен касов ордер /ПКО/ или по банкова сметка в „Райфайзенбанк“ ЕАД с титуляр Н. Дяволска-К.. Договорено е, че продажната цена от 18000,00евро е окончателна, като продавачът ще издаде данъчен документ само за платената по банков път сума в размер на 9000,00евро. В изпълнение на това „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД е издало фактура №541/2021г. с ДО от 14668,73лв. и ДДС-2 933,75лв., като за остатъка от 9000,00 евро /17 602,47 лв./, внесен по банковата сметка на „АЛТАЙ ГД“ ЕООД на 10.11.2021г., не е издаден данъчен документ.

По сходен начин е реализирана и сделката по предварителен договор от 16.11.2021г., сключен с Б. В. М. за продажба на надземен гараж №9, намиращ се в [населено място], [улица].

Не са издадени фактури и за сделките обективирани в нот.акт №191/23.10.2018г., с който „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД продава на В. И. Т. апартамент №4, намиращ се в С., [улица], с нот.акт №169/17.11.2022г., с който „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД продава на И. Л. Л., паркомясто гараж №18,

находящо се на сутеренен етаж в сграда в [населено място], [улица], нот. акт №168/18.06.2020г. съгласно който „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД продава на Н. И. Г., 12,5/440ид. части от поземлен имот в [населено място], [улица], с разпределено право на ползване на паркомясто №2 и други подробно описани в РД. Изложеното се потвърждава и от заключението на ССЕ, което анализира плащания, надхвърлящи фактурираните стойности.

Основанието по т.7 (несъответствие между деклариран приходи и имуществено/финансово състояние) също е доказано. Установените плащания от купувачи на имоти по лични сметки на управителя, които не са намерили отражение в счетоводството на дружеството, представляват именно данни за укрити приходи, които водят до несъответствие между декларираното и реалното финансово състояние.

При анализ на присъединените от ПУФО извлечения от личните банкови сметки на управителката на ревизираното лице в „Обединена Българска Банка“ АД и „Райфазенбанк“ ЕАД, е установено, че по тях са постъпвали суми от физически лица /Г. Л. Г., З. А. Х., М. Г. Ц., Х. Д. Б., Е. Д. П., М. Е. Б., В. И. К.-И. и Г. Н. М. с основание покупка на апартаменти, ателиета, гаражи и паркоместа в сграда в [населено място], [улица], за които не са издадени данъчни документи.

Следователно, приходният орган е доказал наличието на основания за провеждане на ревизията по особения ред. Поради това, съдът намира, че фактическите констатации в РА се ползват с презумпцията за вярност по чл.124, ал.2 ДОПК, а в тежест на жалбоподателя е да ги обори.

По възражението за изтекла погасителна давност:

Съдът не споделя твърдението на жалбоподателя, че задълженията, възникнали преди 22.05.2018г., са погасени по давност.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. За задълженията за ДДС за м.12.2017г., падежът за внасяне е до 14.01.2018г. Следователно, давностният срок е започнал да тече на 01.01.2019г. и би изтекъл на 31.12.2023г.

Съгласно чл.172, ал.1, т.1 ДОПК давността спира с предприемането на действия по принудително изпълнение, а съгласно практиката на ВАС, и с връчването на заповедта за възлагане на ревизия, но за не повече от 1 година. В случая, ЗВР е издадена на 23.05.2023г. и връчена на 29.05.2023г. Към този момент 5-годишният давностен срок за задълженията от 2017г. и 2018г. не е изтекъл. С връчването на ЗВР давността е спряла да тече. РА е издаден на 05.01.2024г., т.е. в рамките на едногодишния срок на спиране. Поради това възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно.

По съществуващото на спора:

1. Относно допълнително начисления ДДС за недекларирани продажби на имоти:

Органите по приходите, принципно, правилно са приели, че плащанията, получени по личните сметки на управителя от купувачи на имоти, представляват плащания по облагаеми доставки по смисъла на чл.25, ал.7 ЗДДС.

Доставките на новопостроени имоти, извършвани от строител, който е данъчно задължено лице, представляват облагаеми доставки съгласно чл.12, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС). Общото правило е, че доставката на сгради или на части от тях, които не са нови, е освободена доставка, съгласно чл.45, ал.3 от ЗДДС. По аргумент за противното, доставката на „нови сгради“ е облагаема. Съгласно легалната дефиниция в закона, „нови сгради“ са тези, които към датата на изискуемост на данъка: са с етап на завършеност „груб строеж“ съгласно §1 от ЗДДС или за които не са изтекли 60 месеца от датата на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация, съгласно §1, т.5, б. „б“ от ЗДДС.

Като строител, доставките на новопостроени имоти от жалбоподателя са облагаеми.

Данъчното събитие при доставка на стока, каквато е и новопостроеният имот, съгласно чл.25, ал.2 от ЗДДС възниква на датата, на която се прехвърля правото на собственост. При сделки с недвижими имоти, това е датата на изповядване на сделката с нотариален акт. Законът обаче, предвижда специална хипотеза при получаване на плащане, преди настъпването на данъчното събитие. Когато преди прехвърлянето на собствеността се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставката, съгласно чл.25, ал.7 от ЗДДС данъкът става изискуем при получаване на плащането, като се счита, че данъкът е включен в размера на полученото плащане.

Следователно, данъчното задължение възниква на по-ранната от двете дати: При получаване на авансово плащане—данъкът става изискуем за размера на полученото плащане съгласно чл.25, ал.7 от ЗДДС, или при прехвърляне на собствеността с нотариален акт—чл.25, ал.2 от ЗДДС, данъкът става изискуем за цялата данъчна основа на доставката (или за остатъка, ако е имало авансово плащане).

Съгласно чл.113, ал. 4 от ЗДДС, доставчикът е длъжен да издаде фактура не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие, а в случаите на авансово плащане—не по-късно от 5 дни от датата на получаване на плащането.

Не е спорно, че „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД е извършило продажби на собствени недвижими имоти /подробно описани по-горе в решението/, за част от които, не са издадени фактури или са документирани с данъчни документи на стойност по-ниска от цената, посочена в НА. Извършени са проверки на купувачите на недвижими имоти. Установено е, че правоотношенията между страните са уредени с предварителни договори и НА, които инкорпорират договорите за прехвърляне правото на собственост на недвижимите имоти, по силата на които жалбоподателят заявява, че продава, а купувачите /физически лица/, че купуват процесните недвижими имоти за посочените в тях цени. Органите по приходите са съпоставили размера на платените от клиентите суми с издадените от дружеството фактури, при което правилно е констатирано, че за част от продажбите не са издадени данъчни документи или издадените такива са след настъпване на данъчното събитие или изискуемостта на данъка.

Предвид горното, съдът намира за законосъобразно доначисляването на данък и съответните лихви за забава, за недекларирани от жалбоподателя продажби, както следва:

1. За продажбата по фактура №541/ 01.12.2021 г. с ДО в размер на 14 668,73 лв. и ДДС - 2 933,75 лв. за покупка на подземен гараж №25 с купувач В. Б. М., доколкото е установено, че на 03.11.2021 г. и на 10.11.2021 г. са платени авансово суми в общ размер на 9 000,00 евро /17 602,47 лв./ по банковата сметка на „АЛТАЙ-СК“ ЕООД. За същата няма издаден данъчен документ.

2. По фактури №542 от 01.12.2021 г. с ДО в размер на 8 149,29 лв. и ДДС - 1 629.86 лв. и №573 от 05.06.2023 г. с ДО от 24 447,88 лв. и ДДС - 4 889.57 лв. за продажбата на надземен гараж №9 с купувач Б. В. М.. Установени са извършени плащания в общ размер на 39 116,60 лв., в това число на 10.11.2021 г. в размер на 2 000.00 евро /3 911,66 лв./ и на 17.11.2021 г. в размер на 35 204,94 лв. За неиздадената в срок фактура от 05.06.2023 г. са начислени лихви за забава, определени от крайната датата/15.12.2021 г./, на която се подава СД по ЗДДС за м.11.2021 г.когато е извършено авансовото плащане до 15.08.2023 г. - датата на подаване на СД по ЗДДС за м. 07.2023 г.. периода, в който е включен процесният данъчен документ в отчетните регистри на дружеството.

3. За продажбата с НА №191/23.10.2018 г. апартамент №4 на В. И. Т. , с което правото на собственост върху недвижимия имот е прехвърлено с НА за сумата от 64 768.00 лв. Предвид това правилно с РА е начислен ДДС в размер на 10 794,67 лв. за доставката към датата на прехвърляне на правото на собственост през данъчен период м. 10.2018 г.

4. За продадените с НА №143 от 26.04.2023 г. паркоместа №14 и №15 за сумата от 26 200 лв. След проверка в дневниците за продажби на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД е установено, че данъчен документ с получател И. П. М. не е издаден, независимо, че с възражението срещу РД е ангажирана фактура №0.. 567/26.04.2023 г... Предвид това, основателно органите по приходите са извършили корекция на декларирания през м. 04.2023 г. резултат по ЗДДС с размера на дължимия данък - 4 366,67 лв.

5. По фактура №0...561/17.11.2022 г. с ДО в размер на 13 000,00 лв. и ДДС - 2 600,00 лв., за продажбата по НА №169/17.11.2022 г. на паркомясто и гараж №18 от „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД за сумата от 15 600,00 лв. След анализ на движенията по банковата сметка на Н. Д.-К. в „КВС БАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, за м. 10.2022 г. правилно с РА е начислен допълнителен ДДС в размер на 833,33 лв. за авансово преведената на 06.10.2022 г. сума в размер на 5 000,00 лв., а за разликата в размер на 10 693,28 лв. /26 293,28 лв. - 15 600.00 лв./, представляваща получено от клиента плащане за която не е издадена фактура, данъкът в размер на 1 782,17 лв. е начислен през м. 11.2022 г.

6. Продажба с НА №18/29.11.2022 г. на паркомясто №17 на Ц. Х. К., за която от жалбоподателя е издадена фактура №565/01.12.2022 г. с данъчна основа в размер на 11 250 лв. и ДДС - 2 250,00 лв., равняваща се на цената, по която е изповядана сделката /13 500,00 лв./. констатирано е, че независимо от договорената цена, по банковата сметка на Н. Дяволска-К. от купувача са заплатени суми в размер на 30 315,00 лв., които превишават вписаната в НА продажна стойност на имота. Разликата в размер на 16 815,00 лв. правилно е приета за неотчетен приход, за който няма издаден данъчен документ, поради което основателно през м. 11.2022 г. е начислен ДДС в размер на 2 802,50 лв.

7. По продажбата по НА №168/18.06.2020 г. за сумата от 1 000,00 лв., , за която не е издадена фактура. Предвид това, доколкото правото на собственост върху недвижимия имот е прехвърлено към датата на изповядване на сделката, правилно с РА е начислен ДДС в размер на 166. 67 лв. за доставката през данъчен период м. 06.2020 г.

8. Относно продаденото с НА №6/17.01.2023 г. на Д. Е. Й. паркомясто №16 за сумата от 18 670.00 лв., за което също не е издадена от продавача фактура, поради което за посочения данъчен период е начислен допълнителен ДДС в размер на 3 111,67 лв.

Видно от приложеното по делото споразумение от 15.10.2024 г. за прекратяване на предварителен договор за Покупко-продажба на недвижим имот между дружеството и Л. И. Д. (прил.59). , договорът за продажба на посочените имоти е развален. Ето защо, а и според заключението на ССЕ, което съдът кредитира с доверие, като обосновано и неоспорено от страните, следва да се приеме, че начисленият ДДС от ревизиращия екип за м.10.2021 г. в размер на 1 630,00 лв. и част в размер на 860,00 лв. от начисленият ДДС за м.05.2022 г. не е дължим.

По подобни съображения, съдът приема, че и част от начисления ДДС за м.12.2021 г., а именно – такъв, в размер на 652,00 лв. и за м.01.2022 г. в размер на 4685,52 лв. не е дължим, тъй като договорът с М. Е. Б. е развален. В тази връзка, съдът съобрази и предоставените по делото платежни нареждания и справка от ОББ(прил.60). ,от които се установява, че платените от лицето суми са възстановени.

В хода на съдебното производство се установи още, че апартамент Б2 е собственост на друго лице и имотът е наследствен, а не е собственост на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД, поради което начисленият ДДС за м.01.2020г. в размер на 1675,17лв., във връзка с постъпила от Г. Л. Г. сума по банковата сметка на Н. Дяволска-К. за покупка на апартамент на [улица], и ДДС за м.06.2022г. в размер на същата сума от 1675,17лв. са недължими.

Основателни, според съда, са и извършените корекции вследствие допълнително начислен ДДС през данъчни периоди м. 01.2020 г. /за разликата между начисления 1826,34 лв. и приетия за недължим в размер на 1675,17лв/, м. 09.2021 г., м.12.2021 г./за разликата между начисления 3077.79 лв. и приетия за недължим в размер на 652,00 лв/ , м. 02.2022 г. м. 05.2022 г. /за разликата между начисления 6054.86 лв. и приетия за недължим в размер на 860,00 лв./, във връзка с констатираните при ревизията постъпления по личната сметка на управителката на дружеството, за които е установено, че касаят получени плащания от физически лица във връзка с продажби на недвижими имоти, собственост на „АЛТАЙ ДГ“ ЕООД. Видно от събраните по преписката доказателства, в т.ч. банкови извлечения, с приложени към тях справки с информация за основанията и размерите на наредените преводи, платените от Г. Л. Г., З. А. Х., М. Г. Ц., Х. Д. Б., Е. Д. П., М. Е. Б. В. И. К.-И. и Г. Н. М. суми са за покупка на апартаменти, ателиета, гаражи и паркоместа в новострояща се сграда в [населено място]. [улица]. собственост на ревизираното дружество. Предвид това РА следва да се потвърди и в частта на установените задължения за посочените по-горе данъчни периоди.

Констатациите на приходния орган се подкрепят от събраните доказателства–банкови извлечения, предварителни договори, нотариални актове, както и от заключението на ССЕ, което потвърждава извършените плащания и тяхната стойност.

Жалбоподателят не е представил доказателства, които да оборят тези констатации, например, че получените суми са на друго основание, а не във връзка с продажбата на имоти от дружеството. Доводите за недостоверна дата на частните документи са ирелевантни, тъй като данъчната основа е определена въз основа на доказани плащания, а не само въз основа на датите на договорите. В този смисъл, констатациите на РА за допълнително начислен ДДС върху недекларирани приходи са законосъобразни.

По отношение на отказаното право на данъчен кредит:

За да възникне право на данъчен кредит, е необходимо да са налице кумулативно две предпоставки: притежаване на данъчен документ по чл.71 ЗДДС и реално осъществена облагаема доставка по смисъла на чл.6 или чл.9 ЗДДС, използвана за икономическата дейност на лицето.

Тежестта да докаже реалността на доставката е на лицето, което претендира кредита.

В случая, кредит е отказан по дублирани фактури, при които липсва втора реална доставка, издадени от „Чез Електро България“ АД,[ЕИК], „Бисайд“ ООД,[ЕИК] и „Металком-Грозданови“ ЕООД,[ЕИК] през м.10.2018г. в размер на 534,66лв., м.11.2018г. в размер на 65,28лв. и м.02.2019г. в размер на 79,31лв.

Отказан е и кредит по фактура, включена в дневниците след 12-месечния преклузивен срок по чл.72, ал.1 ЗДДС, каквато е фактура №384240/28.01.2017г. с предмет „строителни материали обект“, издадена от „Ангро Трейд“ ООД,[ЕИК], за която е установено, че е включена в дневника за покупките през м. 03.2018г.

Законосъобразно е отказан и кредит по фактури, при които получател е друго лице, тъй като липсва доставка към жалбоподателя каквито са издадените фактури от „Гама

Стройинвест“ ЕООД,[ЕИК] и „Топливо-2“ЕООД,[ЕИК], за които е установено, че не са с получател жалбоподателя, съответно издадени през м.04.2018г. в размер на 1745,03лв., м.03.2018г. в размер на 958,39лв. и м.10.2018г. в размер на 432,67лв.

Тези констатации са в съответствие с трайната практика на ВАС.

В заключение, съдът намира, че оспореният ревизионен акт следва да бъде отменен за данъчен период м.10.2021г. - 1630,00лв.- главница и лихви в размер на 392,56лв, за данъчен период м.01.2022г.– 4685,52лв.- главница и лихви в размер на 1088,60лв., за данъчен период м.06.2022г.– 1657,17лв. -главница и лихви в размер на 290,82лв..

Ревизионният следва да бъде изменен , като дължимият ДДС бъде намален със сумите, както следва:

за данъчен период м.01.2020г.– на 169,17 лева –главница / 1826,34 лв. минус 1657,17лв./ ;

за данъчен период м.12.2021г.– на 2425,79 лева – главница / 3077.79 лв. минус 652,00лв./ ;

за данъчен период м.05.2022г.– на 5194,86 лева -главница / 6054.86 лв. минус 860,00лв. главница, ведно със съответните лихви за забава.

В останалата част, оспореният РА е правилен и законосъобразен, поради което, жалбата срещу него в тази част следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на правния спор, всяка от страните има право на сторените по делото разноски, по съразмерност, при съобразяване правилото на чл.226, ал.3 АПК .

При разглеждане на делото пред АССГ, жалбоподателят е сторил разноски в размер на 7210 лева – адвокатски хонорар, 1000 лева – възнаграждение за ВЛ и 50 лева – за ДТ; а пред ВАС – 3600 лева- адвокатски хонорар и 1700 –за ДТ. Пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства за разноски. Не са претендирани такива. Ответникът е направил разноски в размер на 135,24 лева – за ДТ. Разноски от жалбоподателя са претендирани само в първоначалното производство пред АССГ – по адм.дело №7766/24г. Ответникът претендира разноски пред всички инстанции. Пред ВАС жалбоподателят е отправил възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Материалният интерес по оспорването възлиза на 75268,36 лева, уважената част – 12913.84 лева, а отхвърлената такава – 62 354,52 лева.

Предвид изложеното, съдът намира, че в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1419 лева / в евро – 726 /.

На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК ответникът има право на разноски, определени съобразно материалния интерес. Същото следва да бъде принципно в съответствие с Наредбата за размера на възнагражденията за адвокатската работа, в размер на 6671 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника, при пълно уважаване на жалбата би следвало да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 1000 евро за първа инстанция и по 800 евро –за процесуално представителство пред ВАС и в настоящото производство. За да приеме така посочените размери, съдът съобрази приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на Съда на ЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг

конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС /ограничение на конкуренцията/, поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 – т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

Съдът намира, от една страна, че производството не се отличава с особена фактическа и правна сложност на делото, а от друга, че производството се е развило в няколко съдебни заседания пред първа инстанция и по едно в останалите, като представителят на ответника е проявил процесуална активност, изразявал е писмени и устни становища. Предвид на изложеното, размерът на юрисконсултско възнаграждение общо за трите инстанции в размер на 2600 евро при посочения по-горе материален интерес, макар и под минимума под наредбата, би бил справедлив и съобразен с обстоятелствата по конкретното дело. Ответникът има право и на сторените по делото разноски за ДТ, съобразно изхода на правния спор.

Предвид размера на отхвърлената част от жалбата, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 2266 лева / в евро- 1159/.

Водим от горното, Административен съд София-Град, Първо отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221123003025-091-001/05.01.2024г., изменен и потвърден с Решение № 761/03.06.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП за данъчен период м.10.2021г. - 1630,00лв.- главница и лихви в размер на 392,56лв., за данъчен период м.01.2022г.– 4685,52лв.- главница и лихви в размер на 1088,60лв., за данъчен период м.06.2022г.– 1657,17лв. -главница и лихви в размер на 290,82лв.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221123003025-091-001/05.01.2024г., изменен и потвърден с Решение № 761/03.06.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, като НАМАЛЯВА установените задължения за данък върху добавената стойност и прилежащите лихви, както следва:

за данъчен период м.01.2020г.– от 1826,34 лева на 169,17 лева;

за данъчен период м.12.2021г.– от 3077.79 лева на 2425,79 лева;

за данъчен период м.05.2022г.– от 6054.86 лева на 5194,86 лева, ведно със съответните лихви за забава.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД,[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221123003025-091-001/05.01.2024г., изменен и потвърден с Решение № 761/03.06.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, в останалата ѝ част, като неоснователна.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП да заплати на „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 726 евро разноски по делото, съразмерно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА „АЛТАЙ-ГД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП сумата от 1159 евро представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение и ДТ пред ВАС, съразмерно отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: